అంతరంగ తరంగాలు

శ్రీమతి యద్దనపూడి సులోచనారాణి.

ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో, కృష్ణాజిల్లాలో, మచిలీపట్నానికి పదిహేను మైళ్ళ దూరంలో వున్న కాజ అనే పల్లెటూరులో పుట్టాను. మా నాన్నగారు నెమలికంటి చలపతిరావుగారు. ఆ వూరి కరణం. అమ్మ పేరు మహాలక్ష్మి. నేను నా తలితండ్రులకి ఆఖరి సంతానాన్ని. నాకు అయిదుగురు అక్కయ్యలు. ముగ్గురు అన్నయ్యలు. వాళ్ళంతా నాకంటే పెద్దవాళ్ళు అవటం వల్ల వారి పిల్లలు నా సమ వయస్కులు. మాది చాలా పెద్ద సమిష్టి కుటుంబం. ఇంట్లో అక్కయ్యలు, అన్నయ్యలు వదినలు కాక, మా మేనత్తలు, బాబాయిలు కూడా వుండేవారు. ఇరుగు - పొరుగు వీధి అంతా నాన్నగారి మేనమామలు పింతల్లులు కజిన్ సిస్టర్స్ వుండేవారు. చాలామంది పిల్లలు వుండేవాళ్ళు. వీళ్ళు కాక గ్రామంలో ఇన్స్పెక్షన్‌కి వచ్చే అధికారులు ఇంటికి భోజనాలకి వచ్చేవాళ్ళు. మాయిల్లు ఆ విధంగా భిన్నవ్యక్తిత్వాలతో కూడిన మనుషులతో చిన్నసైజు సంఘంలావుండేది. వీరుగాక కళ్ళు కనిపించని మా అమ్మమ్మ వుండేది. నేను ఆవిడ పక్కలో పడుకుని, ఆవిడ రాగయుక్తంగా పాడుతూ చెప్పే రామాయణం - భాగవతం విన్నేదాన్ని. అమ్మమ్మ చెప్పిన అన్ని కథల్లోకి రుక్మిణీ కళ్యాణం నాకు చాలా యిష్టమైన కథ. మళ్ళీ మళ్ళీ అడిగి చెప్పించుకునేదాన్ని. మాది చాలా సాంప్రదాయకుటుంబం అయినా నాన్నగారికి ఛాందసభావాలు లేవు. మమ్మల్ని ఎప్పుడూ దేముడికి దణ్ణం పెట్టమని వత్తిడి పెట్టేవారు కాదు. ఆయన పుస్తకప్రియులు. ఆ రోజుల్లోనే, ఇంతమంది జనాభాని పోషిస్తూ కూడా, మనియార్డర్ చేసి పోస్ట్‌లో పుస్తకాలు కొని తెప్పించి చదివేవారు. ఆంధ్రపత్రిక, ప్రభ దినపత్రికలు, వారపత్రికలు తెప్పించేవారు. మమ్మల్ని చదవమని ప్రోత్సహించేవారు. మా ఇంట్లో ఒక అలవాటు వుండేది. భోజనం అందరం కలిసి కూర్చుని తినేవాళ్ళం. భోజనం చేసేప్పుడు ఎవ్వరూ అన్నంలోకి ఏంకావాలో తప్ప - ఇంకేమీ మాట్లాడకూడదు. భోజనాలు అయిన తర్వాత వరండాలో మంచాలమీద కూర్చుని, రాజకీయ విశేషాలు, చదివిన పుస్తకాలు, సినిమాలు గురించి, నాన్న అక్కయ్యలు, అన్నయ్యలు, బాబాయిలు విస్తృతంగా చర్చలు జరిపి తమ తమ అభిప్రాయాలు నిర్మొహమాటంగాచెప్పేవారు. ఒక్కోసారి వాదోపవాదాలు ముదురుతుంటే నాన్న సర్దేవారు. నాకు వూహ తెలిసినప్పటినుంచీ అమ్మమ్మద్వారా పురాణకథలు, సాయంత్రం వేళ నాన్నగారు అక్కయ్యలు అన్నయ్యలు అత్తయ్యలు చేసే చర్చలని వినటం అలవాటయిపోయింది.

చాలా అపురూపమైన బాల్యం నాది. అమ్మా, నాన్న, అక్కయ్యలు, అన్నయ్యలు, వదినల మధ్య అత్యంత గారాబంగా పెరిగాను. కడుపు నిండా తినడం, చదువుకోవటం, ఆడుకోవటం సాయంత్రం అయితే, విడుతున్న సన్నజాజిపూలు కోసి తెచ్చి, దండగుచ్చి సరస్వతీదేవి ఫోటోకి వేయటం, పండగ సమయాల్లో అమ్మ వెంట రాజగోపాలస్వామి ఆలయానికి, శివాలయానికి వెళ్ళటం. సంక్రాంతికి అన్నయ్యా, నేనూ బొమ్మలు అమర్చేవాళ్ళం. కార్తీకమాసంలో అమ్మ

తెల్లవారురుఝామున అత్తయ్యలతో కలిసి చెరువుకి వెళ్ళి స్నానాలు చేసి కార్తీక దీపాలు అరటి దొప్పల్లో పెట్టి చెరువులో వదులుతుంటే మెట్లమీద కూర్చుని చీకటిలో ఆ దీపాల ప్రయాణం చూడటం నా మధురమైన బాల్య స్మృతులలో ఒకటి.

ఆ చెరువు నాకు చాలా యిష్టం, అందులో పగటిపూట తెలుపు, ఎరుపు కలువలు చూస్తుంటే చాలా ఆనందం వేసింది.

మావూరు పెద్దదే బాగా డబ్బున్నవాళ్ళున్నారు. కానీ ఎప్పుడూ రెండు ప్రధాన కులాల ఆధిపత్యపు పోరుతో కొట్లాటలతో వుడికిపోయేది. అందుకే వూరు పెద్దది అయినా అస్సలు డెవలప్ అవలేదు. వూరికి సరైన రోడ్డులేదు. టూరింగ్ టాకీస్ లేదు. వానవస్తే వీధులన్నీ బురదమయం. ఇక్కడ కాలేస్తే అక్కడికి వెళ్ళిపడ్తాం. అయినా వూరిలో ఒక పెద్దవిశేషం పంచాయితీ రేడియో సాయింత్రం మైక్ పెట్టి పెడితే వూరంతా వినిపించేది. రైతులంతా రావిచెట్టు క్రిదకట్టిన అరుగుమీద చేరేవారు. నాన్నకూడా వెళ్ళేవారు. రాజకీయ స్పృహ బాగావున్న వూరు మాది. అక్కడికి దగ్గర్లోనే, పంచాయితీ లైబ్రరీ వుంది. దానిలో, చాలా పుస్తకాలుండేవి. నేను అక్కయ్యలకోసం ఆ లైబ్రరీకి వెళ్ళి పుస్తకాలు తెచ్చేదాన్ని. తర్వాత ఆ చదవటం బాగా అలవాటయిపోయింది. ఆంధ్రపత్రిక వీక్లీ ఎప్పుడు వస్తుందా అని అందరం ఎదురు చూసేవాళ్ళం. మేం సినిమా చూడాలంటే పడవ ప్రయాణం చేసి బందరు వెళ్ళి చూడాల్సిందే మంచి సినిమాలు వస్తే నాన్నగారు పిల్లల్ని నలుగురిని కలిపి పంపేవారు. అలా నా బాల్యం మధురంగా అందంగా గడిచింది. కానీ అదృష్టం ఎక్కువ కాలం నిలవలేదు. నా 14వ ఏట నాకు వివాహం అయింది. 16వ సంవత్సరం అమ్మ పోయింది. 20వ ఏట నాన్నపోయారు.. నాకు ఒక్కసారిగా అందమైన కలలోనుంచీ వాస్తవ ప్రపంచంలోకి వచ్చిపడ్డట్టయింది. అమ్మా - నాన్నలు పోవటంతో ఆ బాల్యస్మృతులు నా ఆంతర్యపు పొరల్లో ఒక అందమైన దీవిగా మిగిలిపోయాయి.

మాపెద్దన్నయ్య కథలు వ్రాసేవారు. 'ములుకోల' అనే పత్రికలో పడేవి. మా చిన్నన్నయ్యకి రచనా వ్యాసంగం పట్ల ఆసక్తిలేదు. మా మూడో అన్నయ్యకి (నాపైనతను) విపరీతమైన ఆసక్తి వుండేది. ఏ కాస్త టైమ్ దొరికినా కథలు వ్రాస్తూ తపస్సు చేస్తున్నట్టు కూర్చునేవాడు. కానీ అన్నయ్య పంపిన కథలు తిరుగుటపాలో తిరిగివచ్చేవి. అన్నయ్య చేతివ్రాత అంత బాగుండేదికాదు. నాచేతి అక్షరాలు పొందికగా ముత్యాల్లా వుండేవి. పత్రికాధిపతులు తన రైటింగ్ అర్థంకాక తిప్పి పంపుతున్నారని మధనపడి, నాచేతకాపీ చేయించటం మొదలుపెట్టాడు. శలవలు వస్తే నాకిదే పని. అన్నయ్య చెపుతుంటే వ్రాసేదాన్ని. అప్పుడు నాకు కొన్ని చోట్ల సరిగా లేదనిపించి చెపితే 'రైటర్‌ని నేనా? నువ్వా' అని నెత్తిమీద మొట్టికాయ వేసేవాడు. నేను దానికి అలిగి పేపర్లు అక్కడ పారేసి వెళ్ళిపోవటం, అన్నయ్య వచ్చి బ్రతిమలాడటం, మళ్ళీ నేను రావటం ఇలా శలవలు వచ్చినా, కాస్త ఖాళీ సమయం దొరికినా నాకు ఇదే పని. నా చేతివ్రాతతో పంపిన కథలు కూడా ఠంచనుగా తిరిగివచ్చేవి. అన్నయ్య నిరాశపడి వ్రాయటం మానేసాడు. కాస్త టైమ్ దొరికితే కథలు వ్రాయటం నాకు బాగా అలవాటయిపోయింది. అన్నయ్య కథలు వ్రాయటం పూర్తిగా వదిలేసి కొత్తదారి వెతికి నాటకాల్లో పడ్డాడు. నాకు అస్సలు తోచేది కాదు. చివరికి ఆ శలవల్లో (1956) నేనే ఒక కథవ్రాసి మా అక్క కొడుకు చేత రహస్యంగా పోస్ట్ చేయించాను. పత్రికల అడ్రస్ అన్నయ్య వ్రాయించటం వల్ల తెలిసిన విషయమే. "చిత్రనళినీయం" అనేకథ. రెండు వారాల తర్వాత ఎప్పటిలా ఆంధ్రపత్రిక వచ్చింది. నేను లోపల వున్నాను. మా అక్క కొడుకు కేక పెట్టాడు. "పిన్నీ కథ వచ్చింది"అని. నేను వెళ్ళి చూసుకున్నాను. నాదే! చిత్రనళినీయం. యద్దనపూడి సులోచనారాణి. (నాకు అప్పటికే పెళ్ళి అయింది కాబట్టి యింటి పేరు అది పెట్టాను) నా కళ్ళు నేను నమ్మలేక పోయాను మనసు ఆనందంతో రెక్కల గుఱ్ఱంలా ఆకాశంలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఇంట్లో అందరూ వచ్చారు. పత్రిక చూసారు. "ఇది రాధ వ్రాసింది. దీని మొహం దీనికేం వచ్చు" అంటూ అది అన్నయ్య కథ

అని తేల్చేసారు. నా రెక్కల గుఱ్ఱం రెక్క తెగిన పక్షిలా పడిపోయింది. ఇది నాకథ! నన్నేవ్వరూ నమ్మటంలేదు. నాకు ఏడుపు వచ్చేసింది. అన్నయ్య ఇంట్లో లేడు. ఎక్కడో ఆటలకి వెళ్ళాడు. గంట తర్వాత వచ్చాడు. అక్కయ్యలు, వదినలు అన్నయ్యని పొగుడుతుంటే అన్నయ్య నిజం చెప్పాడు. "ఈకథ నేను వ్రాయలేదు. తనే వ్రాసింది. ఇది నాకథ కాదు." అన్నాడు. అప్పుడు నాకళ్ళనిండా నీళ్ళు వచ్చాయి. అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. అక్క కొడుకు చెప్పింది విని యింత త్వరగా కథ రావటం అదృష్టం అన్నారు. కథ పెద్దది అవటం వల్ల 'సశేషం' అని వేసారు. రెండువారాలు వచ్చింది. నా జీవితంలో యింతకంటే ఆనందం యింకేం వుండదని అనుకున్నాను. రెండువారాల తర్వాత నేను నమ్మలేని ఇంకో అద్భుతం జరిగింది. ఆంధ్రపత్రిక వారి నుంచీ 15రూపాయిల మనియార్డర్ వచ్చింది. యద్దనపూడి సులోచనారాణి అని నేను మనియార్డర్ ఫాం మీద సంతకం చేస్తుంటే నా చేయి సంతోషంతో వణికిపోయింది.

మారుమూల పల్లెటూరులో వున్న నన్ను వెతుక్కుంటూ పారితోషకం రావటం అందులోనూ కథకి ఎవ్వరూ నమ్మలేనంత నిజం అయింది. నాకీరోజు ఎంత పెద్ద అవార్డ్ వచ్చినా ఆ సంతోషానికి సాటిరాదు. ఆ 15 రూపాయిలతో నాన్నకి జరీ అంచు పంచె వుత్తరీయం కొన్నాను. నాన్న కళ్ళలో సంతోషం నాకు అనిర్వచనీయమైన ఆనందాల్లో ప్రథమం (అప్పటికే అమ్మ పోయింది).

ఆరోజు ఆ 15 రూపాయిలు మనియార్డర్ నాకు యింకో సుస్థిరమైన భవిష్యత్తుకి బాటవేసింది. కథలతో డబ్బు సంపాదించవచ్చు అని అని నాకు అర్థమైంది. నేను తర్వాత ప్రొఫెషనల్ రైటర్ అవటానికి, పబ్లిషర్స్ నుంచీ, నిర్మాతల నుంచీ ఖచ్చితంగా, డబ్బు అడగటానికి అది పునాది వేసిందని నా నమ్మకం.

నా మొదటి నవల 'సెక్రటరీ'. అప్పటికి నేను కథలు మాత్రమే వ్రాస్తున్నాను. అప్పటికే 'పెళ్ళిప్రయాణం' 'ఐ లవ్ యూ' లాంటి కథలు పాపులర్ అయినాయి. 1965లో బాపు, రమణగారు వచ్చి రాఘవయ్యగారి సారధ్యంలో 'జ్యోతి' అనే మాసపత్రిక పెడుతున్నాం అని దానికి నవల వ్రాయమని అడిగారు. నేను 'కథలే' తప్ప నవల వ్రాయలేనని అన్నాను. రమణగారు 'మీకథలు పెద్ద నవల ఇతివృత్తాలులా వున్నాయి. మీరు వ్రాయగలరు. వ్రాయండి.' అని ప్రోత్సహించారు. నేను వ్రాయలేనని చెప్పాను. చివరికి బాపుగారు 'పోనీ పెద్ద కథ వ్రాయండి' అన్నారు. వాళ్ళు కూడా జ్యోతిలో సెక్రటరీని పెద్ద కథ అని అనౌన్స్ చేసారు. ఆ పెద్ద కథే సెక్రటరీ. నేను అప్పటికి అయిదునెలల గర్భవతిని. తల్లిని కాబోతున్నాననే ఆనందం. మనసంతా పులకరింతలు.. అప్పుడే సెక్రటరీ చాలా పాపులర్ అయిపోయి, నేను నవలా రచయిత్రిగా మారాను. అభిమానుల సంఖ్య ఎక్కువైపోయింది. నన్ను చూడాలని వారు యింటికి వస్తుంటే, నాకు చాలా సిగ్గుగా వుండేది. వారి పొగడ్తలకి ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలిసేది కాదు. సెక్రటరీ సీరియల్ వస్తుండగానే నేను ప్రసవించాను. నాకు ఆడపిల్ల పుట్టింది. బాలింతగా వుండి కూడా నవల వ్రాసాను. నవల వ్రాస్తూ మధ్యమధ్యలో తలతిప్పి వుయ్యాలలో వున్న మా అమ్మాయిని చూసుకోవటం నాకింకా గుర్తుంది. అందుకే మా అమ్మాయి, నా నవలా రచనా నాకు కవల పిల్లలుగా అనిపిస్తారు.

నీపట్ల నీకు గౌరవం, నమ్మకం వుండాలి. ముఖ్యంగా మన పూర్వీకులు చాలా ఆలోచించి, మనిషికి ఒంటరితనాన్ని తప్పించేది, శారీరకంగా మానసికంగా ఆరోగ్యపరమైనది "పెళ్ళి" ఒక్కటి అని కనుక్కుని, దాన్ని సాంప్రదాయం చేసారు. నా నమ్మకం కూడా నూరుపాళ్ళూ అదే! పాఠకులకి కూడా అదే చెప్పటానికి ప్రయత్నించాను. పెళ్ళి పట్ల కొంతమంది అపనమ్మకం ఆగ్రహం వ్యక్తం చేయటం నాకు తెలుసు. వారి అనుభవాలు అలాంటివి. మనం ఒక గమ్యం చేరాలంటే, డ్రైవర్ సురక్షితంగా మనల్ని అక్కడికి చేరుస్తాడనే నమ్మకంతో బస్సు ఎక్కుతాం. ఎప్పుడో మన ఖర్మ కొద్దీ మనమెక్కిన బస్సు డ్రైవర్ తాగిన మైకంలో బస్సుకి యాక్సిడెంట్ చేసి, మనల్ని గమ్యం చేర్చకపోగా, గాయాలు పాలు చేసిపోతే, యిక ఎవ్వరూ బస్సు ప్రయాణం చేయకూడదని అంటే ఎలా? ఎవరి అనుభవాలు వారివి. ఆడపిల్లకి ముఖ్యంగా మనోధైర్యం వుండాలి. నేను 35

సంవత్సరాల క్రితం ఆడపిల్లలు ఎలా వుండాలని కలలు కన్నానో, కథానాయికలని సృష్టించానో ఈ తరం ఆడపిల్లలు సరిగ్గా అలా సజీవరూపాల్లా వున్నారు. మార్పుని ఆశించటం ప్రేమించటం దానికోసం కలలు కనటమే సృజనాత్మకత యొక్క నిజమైన బలం!

నాకు తెలియకుండానే నవలలు వ్రాయటం, అది నా వృత్తి నా ప్రవృత్తి కూడా అయిపోయింది. ఇందులో నాకు అమితమైన ఆనందం గౌరవప్రతిష్టలు ఆత్మసంతృప్తి లభించాయి. నా అదృష్టం సంస్కారవంతులైన పత్రికాధిపతులు చక్రపాణిగారు, నార్లగారులాంటి వారు దొరకటం నన్ను చూడటానికి వచ్చే అభిమానపాఠకులు, నా ఇంటికి నడిచివస్తున్న మానవ గ్రంథాలు అయారు. ప్రపంచమే నాదగ్గరకు వచ్చినట్టయింది. పాఠకుల గుండెతలుపులు తట్టగల రచనలు చేయగలగటం కేవలం అది నా పూర్వజన్మసుకృతంగా భావిస్తాను. నేను, నా రచనలు, నా పాఠకులు, నాపబ్లిషర్స్ మాది ఒక సమిష్టికుటుంబం. నా బాల్యంలో నేను, మా అమ్మా నాన్నల దగ్గర పొందిన అపురూపమైన ప్రేమాభిమానాలు నాకు వీరి దగ్గర లభించాయి.

మాకు ఒక్కత్తే అమ్మాయి. లక్ష్మీశైలజ నేను ఒకసారి 'అంకితం' లో వ్రాసాను. 'నేను ఆరోగ్యంగా వుంటే నాకు చిన్నారి తల్లి, అనారోగ్యంగా వుంటే నాకు కన్నతల్లి' అని. మా అల్లుడు రవి, మనవడు హర్ష. మనిషికి బాల్యం, యవ్వనంకంటే, వృద్ధాప్యంలో ప్రశాంతమైన జీవితం దొరకటం ముఖ్యం అంటారు. అది నాకు లభించింది. ఒకసారి ఒక పాఠకురాలు అంది. కూతురుని కనటం కంటే మంచి అల్లుడు దొరికినప్పుడే అది అదృష్టంగా మారుతుందని. నాకు ఆ అదృష్టం లభించింది. మా అల్లుడు రవి నాకు కొడుకు కంటే ఎక్కువ. హర్ష శలవల్లో నేను అమెరికా వస్తుంటాను. మా యిద్దరిదీ ఒక ప్రత్యేక ప్రపంచం. హర్ష ఛెస్ ఛాంపియన్. వాడికప్పుడే నాకు మించిన మెమెంటోలు, ఇంటర్వ్యూలు. వేసవి శెలవల్లో పిల్లలతో గడపటం కోసం ఎదురుచూస్తుంటాను. ఇదివరకు పొలాలు, ప్రెస్ వుండేవి. ఇప్పుడు అన్నీ క్లోజ్ చేసాం, నేనూ, నాభర్త రిటర్డ్ లైఫ్ గడుపుతున్నాం. నేను రచనావృత్తి తగ్గించేసుకున్నాను. మనిషి ఏ వృత్తిచేపట్టినా, ఎప్పుడో ఒక సమయంలో తనకి తానే రిటైర్‌మెంట్ విధించుకోవాలి అన్నది నానమ్మకం. పరుగు మానేసి, విశ్రాంతిగా ప్రశాంతంగా గడపటానికి వ్యక్తి తనని తానే ప్లాన్ చేసుకోవాలి.

జీవితంలో 65 సంవత్సరాలు అదృష్టం, మంచిమనుష్యులు నావెంట తోడురాగా సునాయాసంగానే యీ 65 మైలురాళ్ళూ దాటి వచ్చానని అనుకుంటున్నాను. చాలామందినన్ను అడుగుతారు. మీరెప్పుడూ కష్టాలు పడలేదా! చేదు అనుభవాలు ఎదురవలేదా అని. కష్టాలు పడ్డానేమో! నన్ను కృంగదీసేంత కష్టాలు నాకు రాలేదో లేక, వచ్చినవాటిని, నా ఆత్మ ధైర్యంతో నెట్టివేసానో నాకు తెలియదు. జీవితంలో నాకు నా కుటుంబంనుంచీ దొరికిన ప్రేమ, పాఠకుల నుంచీ పొందిన ఆదరణా, జీవితం పట్ల ఎప్పుడూ తేజోవంతమైన దృక్పథం వుండేట్టు చేసాయని భావిస్తాను. చిన్నప్పుడు సమిష్టికుటుంబంలో పెరిగిన వాతావరణం అందరితో కలిసి మెలిసి వుండటం, వున్నదాంతో సంతోషంగా బ్రతికే ట్రైయినింగ్ యిచ్చి వుంటుందనుకుంటాను. నాకెప్పుడూ, నాకు నేనే కాదు, ఈ ప్రపంచంలో మనుష్యులతో సుఖ సంతోషాలతో కళకళలాడుతూ వుండాలనిపిస్తుంది. ఈ ప్రపంచంలో ఎన్నెన్నో మోసాలు, కపటాలు, దుర్మార్గాలు వున్నమాట నిజమే కానీ మానవత్వం పరిమళించే మానవ తోటలో అవి కలుపు మొక్కలు. మనకి చేతనైతే వాటిని పెకలించాలి. లేకపోతే కనీసం అలా చేసేవారికి మనకు చేతనైనంత సాయపడాలి. మనిషి జీవితం చాలావరకూ నమ్మకం అనే ఇరుసుమీదనే నడుస్తుంది.

ప్రస్తుతం నేను విశ్రాంతిగానే గడుపుతున్నాను. నేను ఈ మధ్యనే 'వై.యస్.యస్.ఆర్. ఫౌండేషన్' అనే ఒక సంస్థని ఏర్పాటు చేసుకున్నాను. నాలాగ రిటైర్‌మెంట్లోకి వచ్చేసిన నాతోటి స్త్రీలు కొంతమంది లాయర్లు, డాక్టర్లు, ప్రిన్సిపాల్స్, లెక్చరర్స్, వ్యాపారవేత్తలు,సంఘసేవకులు ఒక పదిహేనుమంది దాకా, నా యీ ఫౌండేషన్ ద్వారా, వృద్ధులకి, వీధిబాలలకి, పేదస్త్రీలు అయిన, ఎయిడ్స్ కాన్సర్ బారిన రోగులకి మాకు చేతనైన సాయం చేస్తున్నాం, ముఖ్యంగా ఆర్థికంగా వెనుకబడిన కుటుంబాలలోని, పేదబాలికలని ఎన్నుకుని, వారు కనీసం టెన్త్‌క్లాస్ పాసయ్యేలా చూడటం మాధ్యేయం. ఈ వ్యాపకం నాకు ఆనందం కలిగిస్తుంది. నా బాల్యంలో, మా నాన్నగారి సంపాదన గొప్పది కాకపోయినా, ఇంట్లో మేం అంతమంది గుంపు వున్నా, మా అమ్మా, నాన్నా పేద పిల్లలిద్దరికి మాతోపాటు సమంగా, కడుపునిండా భోజనం పెట్టడం నాకు బాగా గుర్తుంది. నా మనసులో ఎప్పుడూ అవసరం అయినవారికి, నాకు చేతనైన సాయం చేయాలనే తపన వుండటానికి బహుశా అమ్మా నాన్నల ఆదర్శమే మూలకారణం కావచ్చు.

ఇప్పుడు గ్రూప్‌తో కలిసి వుండటం, మంచి పనులు చేయటం ఈ అవకాశం నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. జీవితంలో ఇంకో దిశగా తలుపులు తెరుచుకున్నాను.

మాకాలంలో కంటే, ఈ కాలంలో పోటీ ఎక్కువ. మీలో సృజనాత్మకత వుంటే, నిరాశపడకుండా, పట్టుదల వీడకుండా ప్రయత్నం చేయండి. ఒక్కోసారి ఒంటరి పయనం అయినా అందులోనూ ఆత్మ సంతృప్తి చాలా దొరుకుతుంది. ఆర్టిస్ట్‌కి తన కళద్వారా లభించిన ఆనందంకంటే మించిన గొప్ప అవార్డ్ ఈ ప్రపంచంలో ఇంకేదీ లేదని తెలుసుకోండి. కలం పట్టుకోగానే, ఏ అవార్డ్స్ వస్తాయా అని ఎదురుచూడకుండా మీ ఆంతర్యపు ఎల్లలు పెంచుకోవటానికి ప్రయత్నించండి. ముఖ్యంగా పుస్తకాలు చదవటం అభ్యాసం చేసుకోండి. నేను చిన్న గ్రామంలో, జిల్లా పరిషత్ హైస్కూలులో ఎస్సెల్సీ వరకే చదివాను. కానీ చిన్నప్పటినుంచీ రకరకాల పుస్తకాలు చదవటంవల్ల నా మనసుకి ఎల్లలు అనూహ్యంగా పెరిగాయి. ఇప్పటికీ చదువుతాను. పుస్తకాలు మనకి అజ్ఞాత గురువులు. మన విజ్ఞానం పెంచుకోవటానికి మన పూర్వీకులు పెద్ద భాండాగారం మనకి సమకూర్చివుంచారు. తలితండ్రులు పాఠశాలలు మీకు కొంతవరకే విజ్ఞానం నేర్పగలుగుతారు. మిగతాది అంతా మనంతట మనమే నేర్చుకోవాలి. నేర్చుకున్నకొద్దీ ఆనందం - ఆత్మ ధైర్యం పెరుగుతుంది మీలో కళకి పదును వస్తుంది.

సుజనరంజనికి
యద్దనపూడి
సులోచనారాణి గారి
ప్రత్యేక ప్రశంస

కిరణ్ ప్రభ గారూ

[illegible] 23వ [illegible].

మనవాళ్ళు [illegible]

[illegible]

[illegible] కథలు - కవితలు - [illegible]

సాహిత్య ప్రక్రియలతో సంపూర్ణంగా [illegible]

మీరు పడుతున్న శ్రమకి నా హృదయపూర్వక

అభినందనలు. 'సుజనరంజని' [illegible]

[illegible]

మీరూ, [illegible] కిరణ్ గారూ [illegible]

[illegible]

[illegible] 23 [illegible]

[illegible]

ఆనందం [illegible]

[illegible]

[illegible]

నా హృదయపూర్వక అభినందనలు.

'సుజనరంజని' [illegible]

[illegible]

09-28-06